

המיליונר

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ו', עמ' 187-189
תרגם: אורי אורלב

- כתבתי פיליטון לוחט. היסטתי רגע, חתמתי: ברוניסלב ביטניצקי, ומסרתי את כתב היד לעורך. העורך קרא בתשומת לב, כיחכח בגרונו, הציץ בי, אחר כך בנייר, אחר בתקרה, ואמר לבסוף:
- תהייה מהומה, אבל אין דבר, אם כי... נו, טוב, אפרסם את זה.
- ובאמת פרצה מהומה. שלושים וחמישה מכתבים ושמונה גליות עם גידופים, ונוסף לכך ארבעה ביקורים במערכת.
- יוצא מן הכלל! נהדר! – העורך קיבל את פני במילים אלה כמה ימים מאוחר יותר, כשהוא לוחץ את ידי הימנית חזק יותר מן הרגל.
  - יצאנו מזה בזול, ויש לנו פרסום.
- באותו רגע נשמעה טריקת דלת חזקה וקול זר אמר:
- האם ברוניסלב ביטניצקי נמצא?
  - איננו – השיב השוער.
  - אם כן אני מבקש את כתובתו.
  - תפנה בבקשה...
- היה לי קצת לא נעים.
- אני מוכרח, אני מוכרח לראות אותו עוד היום. עלי למסור לו ידיעה חשובה מאוד.
  - הבטתי בעורך והוא הביט בי.
  - "ואם זה תכסיס?" – אמר המבט שלי.
  - "ואם זה תכסיס?" – קראתי במבטו שלהעורך.
- לצאת או לא? הקול היה די נעים לאוזן ונשמעה בו נימה של כנות.
- לשירותך, אדוני, אני האיש שאתה מחפש – פתחתי והושטתי לזר את ידי.
  - אני עורך־דין ושינסקי. האם יש לי הכבוד לדבר עם אדון ביטניצקי?...
  - לשירותך.
  - נאמר לי, שהאדון איננו כאן היום – המשיד עורך הדין, כשהוא מתבונן בי בתשומת לב.
  - כן, אני מבין...
  - כמובן, אתם צריכים להסתתר לעיתים. כן, כן... האם היה לך דוד באמריקה?
  - היה לי ויש לי.
  - בזה העניין: כבר אין לך. לעומת זאת מחכה לך ירושה של מיליונים ממנו.
- עיני חשכו. אני וירושה של מיליונים?
- האם תרשה לי לטפל בעניין?
  - ברצון.
  - כתובתך?
  - אני נמצא כאן במערכת בין שלוש לחמש
- (לא רציתי שהערך דין יראה את הלקוח יורש המיליונים בחדרו העלוב בקומה הרביעית).
- מצוין. אני רץ לשלוח מברק לשגריר. מחר תביא לי את כל המסמכים ו... מזל טוב!
- הסתובבתי המום ברחובות. לבסוף נעצרתי לפני שער הבית של... האידיאל שלי.

- כל כך הרבה זמן לא היית אצלנו, אדוני – התלונן האידיאל, כאשר נשארנו לרגע במצב הנעים של פנים אל פנים.
- גבירתי, היום אני יכול לומר לך מדוע, את היית עשירה ואני הייתי עני. אבל היום שוב אי אפשר יהיה לחשוד בי שאינני אוהב אותך, אלא את הנדוניה שלם. היום...
- חזרתי לחדרי אחרי חצות, מאורס, מאושר ועשיר. ובכל זאת... כאשר סקרתי את חדרי, את מיטת הברזל, את התנור הקר, את קופסת הטבק הריקה ואת הכיסא בעל שלוש הרגליים, ירד עלי עצב.
- שלום לחיי הצועני העליזים שלי! אני נפרד ממך, הקומה הרביעית! היו שלום כיסאותי השבורים! שלום לך עוני! קראתי בהתרגשות ו... פרצתי בבכי.
- למחרת התרוצצתי עד השעה שלוש בין פקידי משרדים שונים ונוטריונים – בשעה שלוש היו בידי כל מסמכי והגעתי, מתנשם בכבדות, למערכת. בגילון הבוקר הזכרה כבר ירושת המיליונים שלא חד העובדים בעיתון, בלי ציון שמו.
- קידמתי את פני כולם בלבביות רבה יותר מתמיד, ישבתי במקומי והעמדתי פנים רגועים. אפילו כתבתי משהו.
- כבר שלוש וחצי, ארבע.
- ואולי זו מהתלה של ידידי?
- צמרמורת קרה עוברת בגופי; אני לוקח את האלמנך לבדוק אם קיים באמת עורך־דין בשם ושינסקי, ואז בדיוק הוא נכנס מתנשם ומתנשף.
- סידרתי את הכל. האם המסמכים כבר אצלך?
- הנה, בבקשה.
- מה זאת אומרת? אלה אינם מסמכיו של ברוניסלב ביטניצקי.
- הרי זה רק שם העט שלי – אמרתי.
- אדוני היקר - אמר בחומרה – האם אתה חושב שירושות ניתנות לפי שמות עט?

אני שוב עיתונאי חסר כל – רווק ללא ארוסה, ואני ממשיך להתגורר בקומה הרביעית, אך האמינו לי או לא, התחבבו עלי עכשיו הקומה הזאת והחופש שלי

(ריק).

”קוצים”, מס’ 52, 29 בדצמבר 1900

